

Ἄμμόσκονη πολλὰ ψηλή, δίχως ἀγέρα μήτ' ἀχό,
πνίγει τὸν κόκκινο οὐρανό, πού δίχως ἥλιο ἀνάβει.
Λιγάκι ψηλὸς ἀερινό, μιὰ στάλ' ἀνάσα, — ἀγκομαχῶ !
Ἄμποτε νὰ μὲ βούλιαζε ξυλάρμενο καράβι,
ὦ βράδι καλοκαιρινόν, ἢ μπόρ' αὐτὴ, πού ἀστράβει.

Βλέπω τὴν πόλη ἀπὸ μακριά, τὴν Ἄγια Πόλη, π' ἀγαπῶ.
Ἄπάνω της μιὰ χαρακιὰ γραμμένη μὲ τὸ μέλι.
Ἄπ' τὴν κλεισμένη μου καρδιά περνᾶς, σοκάκι χαρωπό,
γλυστράς, γυναῖκα, πράσινο μέσα στὸ κῦμα χέλι, —
τὴν ἐρημὰ βαρέθηκᾶ κ' ἡ Πόλη δὲ μᾶς θέλει !

Ευπόλυτοι, μ' ἓνα ραβδί κ' ἓνα ταγάρι σταυρωτά,
τὴ μέρα νὰ κρυβόμαστε, τὴ νύχτα νὰ δρομᾶμε,
— ξυπνοῦν ἀλάργα τὰ σκυλιὰ καὶ μᾶς γαυγίζουν σεραπετά·
πόσες ἡμέρες νηστικοί, θυμᾶμαι δὲ θυμᾶμαι ! —
ἄχ ! δὲ βαστῶ, καρδούλα μου, κι ὅ,τι λογιάζεις κάμε.

Ἄρχισε νὰ κλονίζεται καὶ δὲν τὸ κρύβει πιά ὁ Θωμᾶς.
Ὁ Πέτρος κακομίλητος τὰ φρύδια του ζαρώνει.
Καὶ ξαφνικὰ ξεκόβοντας ὁ υἱὸς Ἰωάννης ἀπὸ μᾶς
παραλαλεῖ κι ἀλλόκοτα φαντάσματα ξαμώνει, —
ὄλους μᾶς καταντήσατε φαντάσματ' ἄγρια, Πόνοι !

Καρδιά, πουλί τρεμάμενο, χωρὶς φωλιὰ πάνω στὴ Γῆ,
κυνηγημένη πᾶς ὀμπρὸς καὶ πίσω δὲ γυρίζεις.
Τί νὰ ναι τάχα : θέληση, φόβος, συνήθεια, προσταγή ; ...
Μὰ κάπου θά ναι ἀνάπαψη, κάπου γαλήνια ὀρθρίζεις
σὲ θάλασσα καὶ σὲ πλαγιές, Ἄνοιξη, πού μυρίζεις.